

פרשת צו

זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים (ז, לד)

מפני מה נאמר כאן: "זאת התורה"? הדבר יתורץ על פי מה שמצינו במדרש (ויקרא רבה פרשה ט') אמר רבי אחא: משל למלך אחד שיצא למלחמה וכבש מדינה חרת. נכנס המלך למדינה בראש צבאו האדיר כשהוא מלווה האלפי חיילים רגליים, פרשים רכובים על סוסים אבירים וגדודים של שכירי חרב עזי נפש. נעמדו המון העם והביטו במצעד המרשי.

אמר אחד מבני המדינה לחבירו: מה נורא השליט הזה ומה רב כוחו ועומק דינו! או לו ואבוי לו למי שימרוד או יפשע במלך הזה! העושה כן יענש על ידי חיילים אכזריים אלה...

אמר לו חבירו: מה לך ולכל ולזה? והרי אתה אינך מורד או פושע במלך. אם דיבורך והנהגותיך יהיו בדרך הטוב אין לך להתיירא ממנו כלל!

כן הוא גם הנמשל: בשעה ששמעו ישראל את פרשת הקורבנות נתייראו. אמר להם משה: אל תתייראו! עסקו בתורה ואין אתם יראים כלל מכל אלה! משום כך נאמר: "זאת התורה לעולה ולמנחה", וכמו שכתוב בגמרא (מנחות דף ק"י עמוד א'): כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת, לא מנחה ולא אשם!

מקור: וקראת לשבת עונג